

เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง¹

ฐิตียา เพชรหมื่น²

¹ ผู้นิพนธ์ประสานงาน โทรศัพท์ 08-5055-5291 อีเมล : Piyapong.st@rumail.ru.ac.th

รับเมื่อ 19 ธันวาคม 2565 วันที่แก้ไขบทความ 30 มกราคม 2566 ตอบรับเมื่อ 2 กุมภาพันธ์ 2566 DOI 10.14416/j.faa.2023.19.005

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพแบบเล่าเรื่องและใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคลผ่านผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 3 แหล่ง ได้แก่ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 3 ราย ผู้ที่มีประสบการณ์ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 6 ราย และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่อง จำนวน 15 ราย จากนั้นจึงใช้วิธีการวิเคราะห์แก่นสาระจากเรื่องเล่าโดยใช้โปรแกรมช่วยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยพบว่าเส้นทางชีวิตของผู้กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา มีลักษณะที่เป็นปัจเจก และผ่านเหตุการณ์ในแต่ละช่วงวัยที่ทำให้เกิดความเปราะบางทางบุคลิกภาพ ได้แก่ การเผชิญกับเหตุการณ์เลวร้ายในวัยเด็ก การหลุดออกจากระบบการศึกษา ข้อจำกัดด้านทางเลือกในการประกอบอาชีพ ปัญหาการสร้างสัมพันธ์ภาพทางสังคม และผ่านกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมจนเกิดพฤติกรรมการณ์ซ้ำต่อเนื่อง ซึ่งนำไปสู่ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยเพื่อป้องกันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่อง ได้แก่ การลดปัจจัยเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัว การสร้างและทำให้เด็กคงอยู่ในระบบการศึกษาที่ปลอดภัย การสร้างระบบป้องกันปัญหาสุขภาพจิตและความผิดปกติทางบุคลิกภาพ การให้ความสำคัญกับกระบวนการกลับสู่สังคมสำหรับผู้กระทำผิดที่พ้นโทษ การสร้างความตระหนักทางสังคมเพื่อลดความเสี่ยงต่อการกระทำผิดและการตกเป็นเหยื่อ และการเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการยุติธรรม

คำสำคัญ : อาชญากรรมต่อเนื่อง ข่มขืนกระทำชำเรา เส้นทางชีวิต ผู้ต้องขัง

¹ นิสิต หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม) คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Life Course of Serial Rape Prisoners

Piyapong Saetang¹

Thitiya Petmune²

¹ Corresponding Author, Tel. 08-5055-5291, E-mail : Piyapong.st@ru.ac.th

Received 19 December 2022; Revised 30 January 2023; Accepted 2 February 2023 DOI 10.14416/j.faa.2023.19.005

Abstract

This qualitative study aimed to explore the life course of serial rape prisoners. The qualitative narrative approach was employed through an in-depth interview with three serial rape prisoners, six professionals working with serial rapists, and fifteen experts in sexual offenders. The method of thematic analysis was employed for data analysis. The results showed that the life course of serial rape prisoners were individualistic. They had been exposed many events that created vulnerabilities in personality such as exposure to adverse events in childhood, dropping out from an education system, limitations of occupational choice, a poor social interaction, and an acquisition of rape through social learning process. The findings led to recommendations for the prevention of serial rape, including reducing risk factors in a family environment, establishing and maintaining children in a safe education system, constructing a system to prevent mental health problems and personality disorders, focusing on reintegration procedures, raising social awareness to reduce the risk of sexual offense and victimization, and increasing the efficiency of the justice system.

Keywords : Serial crime, Rape, Life course, Prisoners

¹ Student, Ph.D. Program in Criminology and Criminal Justice, Faculty of Political Science, Chulalongkorn University

² Assistant Professor, Dr., Department of Sociology and Anthropology, Faculty of Political Science, Chulalongkorn University

1. บทนำ (Introduction)

การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นรูปแบบหนึ่งของอาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงซึ่งส่งผลกระทบต่อทั้งระดับปัจเจกบุคคลคือตัวผู้เสียหายที่ได้รับผลกระทบทางร่างกาย เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ บาดแผลจากการถูกทำร้าย การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์และทางจิตใจ เช่น อารมณ์ซึมเศร้า ความรู้สึกมีมลทิน ขาดความภาคภูมิใจในตนเอง หวาดระแวง ความหวาดกลัวการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ความคิดฆ่าตัวตาย และอาการอื่นอันสืบเนื่องจากบาดแผลทางจิตใจ รวมทั้งผลกระทบยังแผ่ขยายเป็นวงกว้างในหลายมิติ เช่น ความสัมพันธ์กับบุคคลใกล้ชิด/คู่รัก/ครอบครัว วิถีชีวิตด้านการทำงาน ความหวาดกลัวในชุมชน ตลอดจนรูปแบบการใช้ชีวิตประจำวันที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น การเตรียมอาวุธเพื่อต่อสู้ การเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยและการประกอบอาชีพ ความรู้สึกหวั่นไหวในการปรากฏตัวในที่สาธารณะ ทำให้ภาครัฐต้องสูญเสียงบประมาณในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมมากขึ้น (Boyd, 2011; อัณณพ ชูบำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2538)

อาชญากรรมต่อเนื่อง หรือนักข่มขืนต่อเนื่อง เป็นผู้กระทำผิดโดยข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อมากกว่า 2 รายขึ้นไป ซึ่งมีช่วงเวลาหยุดเว้น และกลับมาประกอบอาชญากรรมครั้งใหม่อีก ด้วยรูปแบบความผิดซ้ำซากและย่ำทำ อีกทั้งผู้กระทำผิดมักมีความผิดปกติทางจิตร่วมอยู่ด้วย ทำให้อาชญากรรมต่อเนื่องสร้างความยุ่งยากให้ระบบงานยุติธรรมหลายมิติ ตั้งแต่การจับกุมและการพิจารณาโทษที่เหมาะสม ซึ่งต้องอาศัยกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (Jenkins & Petherick, 2013) แม้ว่าอาชญากรรมต่อเนื่องไม่ปรากฏความชุกของการกระทำผิดเท่ากับฐานความผิดประเภทอื่น แต่อาชญากรรมต่อเนื่องเป็นที่สนใจของสื่อ และสร้างความหวาดกลัวให้สังคม เช่น คดี “ไอ้หนูย” ผู้ปรากฏในข่าวตั้งฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กต่อเนื่องที่สร้างความสะเทือนขวัญแก่ผู้รับรู้ข่าว มีการพาดหัวข่าวว่าเป็น “ฆาตรต่อเนื่องฆ่าข่มขืน” เนื่องจากผู้กระทำผิดให้การว่าเวลาเมาจะควบคุมตนเองไม่ได้ เมื่อพบเหยื่อจะออกอุบายพาไปเดินเล่น และฉุดเข้าพ่วงข่มขืนกระทำชำเรา เมื่อเหยื่อขัดขืนจึงใช้มือบีบคอจนแน่นิ่งไป ที่ผ่านมายุ่งยากมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง และที่ฆ่าเหยื่อมี 4 ราย จนถูกจับกุมในคดีนี้ครั้งแรก (ไทยรัฐออนไลน์, 2556) อาชญากรรมต่อเนื่องเป็นที่สนใจของสังคมในหลายมิติ เช่น สำนักข่าว หน่วยงานสืบสวนและบังคับใช้กฎหมาย และนักวิชาการอาชญาวิทยา จึงมีการศึกษาประเด็นนี้อย่างกว้างขวางในสหรัฐอเมริกา (Borgeson & Kuehnle, 2012) หนึ่งในทฤษฎีอาชญาวิทยาที่ใช้ทำความเข้าใจอาชญากรรมคือ อาชญาวิทยาเส้นทางชีวิต (Life-course criminology) เป็นทฤษฎีที่เกิดขึ้นช่วงปลาย ค.ศ. 1980 ท่ามกลางมุมมองทางสังคมวิทยามากมาย โดยอาชญาวิทยาเส้นทางชีวิตตอบสนองความต้องการข้อมูลระยะยาวที่ใช้ทำความเข้าใจที่มาของการกระทำผิดผ่านช่วงชีวิตของผู้กระทำผิด ฐานคิดของเส้นทางชีวิตจึงรวมถึงการค้นหาปัจจัยทำนายที่นำไปสู่การเป็นอาชญากรอาชีพ (Criminal career) โดยมุมมองนี้ทำให้เข้าใจสาเหตุของอาชญากรรมผ่านความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของแต่ละบุคคล และทำให้้องค์ประกอบสำคัญในการขับเคลื่อนทฤษฎีไปข้างหน้า ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาปัจจัยทำนายที่ทดสอบได้ในเชิงปริมาณ ทฤษฎีให้ความสนใจพัฒนาการของอาชญากรที่เชื่อมโยงทั้งด้านชีวภาพ ปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว เพื่อน โรงเรียน เพื่อนบ้าน ชุมชนที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดและพฤติกรรมต่อต้านสังคม (McGee & Farrington, 2016)

อาชญากรรมทางเพศสร้างความรู้สึกหวาดกลัว และความวิตกกังวลให้แก่ชุมชน (Levenson, Brannon, Fortney & Baker, 2007) โดยจำนวนคดีและระดับความรุนแรง ของอาชญากรรมเป็นเครื่องบ่งชี้ระดับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และส่งผลกระทบโดยตรงต่อระดับความรู้สึกหวาดกลัวและความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยของประชาชน (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2561) ประกอบกับเมื่อสืบค้นงานวิจัยย้อนหลังเกี่ยวกับผู้กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ในฐานข้อมูลของ Thailis และ Thaijo ในปี พ.ศ. 2565 ไม่พบงานวิจัยในหัวข้อลักษณะเดียวกันนี้ จึงกล่าวได้ว่าประเทศไทยยังขาดงานวิจัยที่อธิบายเส้นทางชีวิตของผู้กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ดังนั้น เพื่อค้นหาตอบเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของการประกอบอาชญากรรมต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา และเหตุผลของการกระทำผิดอย่างต่อเนื่อง งานวิจัยนี้จึงมุ่งความสนใจศึกษาเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังกระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ค้นหาและทำความเข้าใจพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่องผ่านกรอบของทฤษฎีเส้นทางชีวิตซึ่งให้ความสำคัญกับวิถีชีวิต และการเปลี่ยนผ่าน รวมทั้งวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงที่มีอิทธิพลต่อ

การข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความเข้าใจสาเหตุของการกระทำผิด และแนวทางที่เหมาะสมในการป้องกันและบำบัด แก้ไขพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่อง อันจะนำไปสู่การพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการของนักบำบัดและผู้ปฏิบัติงาน ในกระบวนการยุติธรรม รวมทั้งเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์สำหรับการกำหนดนโยบายอาญาที่มีประสิทธิภาพ

2. วัตถุประสงค์ (Objectives)

เพื่อศึกษาเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

3. การทบทวนวรรณกรรม (Related Literature)

อาชญาวิทยาเส้นทางชีวิต หรือทฤษฎีเส้นทางชีวิตและพัฒนาการของการกระทำผิด (Developmental and life-course theories of offending) มุ่งเน้นการอธิบายความแตกต่างของการกระทำผิดในแต่ละบุคคลผ่านแต่ละช่วงของพัฒนาการชีวิต ซึ่งแตกต่างจากทฤษฎีอาชญาวิทยาดั้งเดิมที่มุ่งเน้นอธิบายความแตกต่างของการกระทำผิดในกลุ่มประชากรจำนวนมาก ฐานความคิด เช่นนี้ทำให้อาชญาวิทยาเส้นทางชีวิตมีความโดดเด่นเรื่องการศึกษาอาชญากรรมในระดับปัจเจกบุคคลที่เคลื่อนผ่านกาลเวลา รวมทั้งศึกษาความต่อเนื่องของการประกอบอาชญากรรม ตลอดจนการลดลงหรือการหยุดประกอบอาชญากรรม นอกจากนี้ Moffitt กล่าวว่าพฤติกรรมต่อต้านสังคม มีลักษณะสำคัญด้านความต่อเนื่องของการประกอบอาชญากรรมกับอายุของผู้กระทำผิด ทำให้ความชุกของพฤติกรรมต่อต้านสังคมผกผันตามช่วงอายุ ส่งผลให้อายุและประวัติการประกอบอาชญากรรมเป็น ตัวบ่งชี้ที่มีประสิทธิภาพในการพยากรณ์การประกอบอาชญากรรมในอนาคต โดยส่วนใหญ่ความชุกของการกระทำผิดจะลดลงเมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นภารกิจหลักของอาชญาวิทยาเส้นทางชีวิตคือ การทำความเข้าใจอาชญากรรมผ่านวิธีการเชิงประจักษ์เพื่อตอบคำถามหลัก 2 ข้อคือ (1) อะไรทำให้บางคนประกอบอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง หรืออะไรทำให้บางคนมีความถี่ในการประกอบอาชญากรรมสูงกว่าคนอื่น รวมถึงการเข้าใจเส้นทางชีวิตของอาชญากรอาชีพ และ (2) อะไรทำให้ผู้กระทำผิดยุติการประกอบอาชญากรรม (Carlsson & Samecki, 2016)

อาชญาวิทยาเส้นทางชีวิตจึงมุ่งเน้นการศึกษาถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงชีวิตของผู้กระทำผิดโดยเฉพาะ บริบทและเหตุการณ์ที่มีความสำคัญที่เป็นจุดเปลี่ยนชีวิตทั้งในแง่ของการเข้าสู่การเป็นอาชญากร และการหยุดประกอบอาชญากรรม โดยมีจุดสนใจ 2 ประการ (Center for Criminology & Public Policy Research, 2003) คือ (1) วิถีชีวิต (trajectories) หมายถึงเส้นทางหรือทางผ่านของชีวิตที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ซึ่งเป็นรูปแบบในระยะยาว เช่น ประวัติครอบครัว หรือการทำงาน และ (2) การเปลี่ยนผ่าน (transition) หมายถึงการเปลี่ยนแปลงชีวิตแบบตรงกันข้ามที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ระยะสั้น หรือจุดเปลี่ยนที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิตแบบเฉพาะเจาะจง เช่น การแต่งงาน การหย่าร้าง หรือการเป็นพ่อแม่ ดังนั้น การเปลี่ยนผ่านจึงมีบทบาทสำคัญในการขึ้นานาคต และทำให้เกิดการปรับตัวเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต ทำให้จุดสนใจของทฤษฎีจำแนกเป็น 4 ด้าน (Carlsson & Samecki, 2016) คือ

1. ความเสี่ยงที่นำเข้าสู่การเป็นอาชญากรอาชีพ (Risk of criminal career) หมายถึงเหตุการณ์หรือเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มขึ้นของความน่าจะเป็นในการเข้าสู่พฤติกรรมอาชญากรรม ซึ่งเหตุการณ์และเงื่อนไขเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้ในหลายบริบททั้งระดับบุคคล ครอบครัว หรือสังคม ทำให้ปัจจัยเสี่ยงมีประโยชน์ในการจำแนกกลุ่มผู้กระทำผิด เพราะในวิถีชีวิตของแต่ละบุคคลจะสะสมปัจจัยเสี่ยงจากบริบทของชีวิตทางสังคมทั้งจากครอบครัว ชุมชน โรงเรียน และอื่น ๆ ยิ่งสะสมปัจจัยเสี่ยงมากขึ้นยิ่งมีโอกาสเกิดพฤติกรรมอาชญากรรมมากขึ้น

2. จุดเริ่มต้นในการประกอบอาชญากรรม (Onset of crime) หมายถึง กระบวนการที่บุคคลเป็นส่วนหนึ่งของการประกอบอาชญากรรมหรือร่วมในพฤติกรรมละเมิดกฎหมายอาญาเป็นประสบการณ์ครั้งแรก อันเป็นจุดเริ่มต้นของการเข้าสู่การเป็นอาชญากรอาชีพหรือผู้กระทำผิดซ้ำซาก เป็นหนึ่งในปรากฏการณ์ที่มีการศึกษาวิจัยจำนวนมากในสาขาอาชญาวิทยา ในมุมมอง

ของทฤษฎีอาชญาวิทยาแบบคลาสสิก พฤติกรรมอาชญากรรมถูกมองเป็นผลลัพธ์สุดท้ายของกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม การควบคุมทางสังคมและการควบคุมตนเองต่ำ หรือถูกมองเป็นการปรับตัวที่มีต่อแรงกดดัน และเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการติตราที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบต่อเนื่อง แต่ยังเป็นประเด็นศึกษาที่ประสบปัญหาในการนิยามที่แตกต่างกันตามบริบทที่รวบรวมข้อมูล

3. การคงอยู่ของการกระทำผิด (Persistence in offending) หมายถึงความต่อเนื่องหรือการเกิดขึ้นซ้ำของพฤติกรรม การกระทำผิดหรือการมีส่วนร่วมในอาชญากรรมในช่วงชีวิตของบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นเกณฑ์สำคัญที่ใช้จำแนกอาชญากรอาชีพหรืออาชญากรต่อเนื่อง ในการเข้าสู่การเป็นอาชญากรอาชีพมีจำนวนมากที่ยุติการกระทำผิดลงในเวลาไม่นาน เมื่อพิจารณาความชุกของการกระทำผิดอาชญากรมักพบว่าจะสูงที่สุดอยู่ในช่วงวัยรุ่น จากนั้นจะลดลงอย่างมากในช่วงวัย 20-29 ปี โดยจะเลิกพฤติกรรมกระทำผิดและเปลี่ยนผ่านไปใช้ชีวิตแบบปกติในวัยผู้ใหญ่ จึงมีผู้กระทำความผิดส่วนน้อยที่กระทำผิดต่อเนื่องและพัฒนาไปสู่การเป็นอาชญากรอาชีพ (ประมาณร้อยละ 5-10) โดยลักษณะของการประกอบอาชญากรรมมักจะมี ความร้ายแรง ซ้ำซาก และต่อเนื่อง ในทางปฏิบัติการแยกแยะการคงอยู่และความต่อเนื่องของอาชญากรรมเป็นเรื่องที่ยาก

4. การยุติพฤติกรรมอาชญากรรม (Desistance of crime) คือการที่อาชญากรได้ละเลิก หยุด หรือระงับการประกอบอาชญากรรม กล่าวคืออาชญากรอาชีพหรือบุคคลที่กระทำผิดมาเป็นเวลานานจนเกิดเป็นแบบแผนพฤติกรรมอันคงที่โดยยุติการกระทำผิดอย่างถาวร เป็นแนวคิดที่มีความซับซ้อนในหลักเกณฑ์ที่ยืนยันความถูกต้องของการยุติการประกอบอาชญากรรมว่าเริ่มตั้งแต่เมื่อใด ทำให้นักวิจัยเชิงประจักษ์จำเป็นต้องค้นหาทางเลือกในการจัดการกับความซับซ้อนเหล่านี้ ในปัจจุบันอาชญาวิทยาเส้นทางชีวิตให้ความสนใจศึกษาการยุติพฤติกรรมอาชญากรรมมาก เพราะองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนำไปสู่การสร้างทฤษฎีและเพิ่มหลักฐานเชิงประจักษ์ให้แก่ทฤษฎี ตลอดจนสามารถนำไปใช้ประโยชน์เชิงนโยบายได้กว้างขวาง

4. วิธีกรวิจัย (Methodology)

การวิจัย ในครั้งนี้ได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแบบเล่าเรื่องที่ให้การเล่าเรื่องเพื่ออธิบายเหตุการณ์หรือการกระทำตามลำดับเวลา การดำเนินการวิจัยจึงมุ่งเน้นไปที่การศึกษาปัจเจกบุคคล ผ่านการเก็บรวบรวมเรื่องเล่าของบุคคลที่ศึกษา การรายงานประสบการณ์ส่วนบุคคล และการเรียงลำดับความหมายของประสบการณ์เหล่านั้นอย่างสมเหตุสมผล (Creswell, 2013) โดยวิธีวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants)

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เพื่อทำการสัมภาษณ์เชิงลึกประกอบไปด้วย 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศ โดยกำหนดจำนวน หลักเกณฑ์การคัดเลือก-การคัดออกของแต่ละกลุ่มดังนี้

4.1.1 ผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 3 ราย มีเกณฑ์คัดเลือกคือ (ก) ผู้ต้องขังเด็ดขาดเพศชายที่อยู่ภายใต้การควบคุมของเรือนจำ กรมราชทัณฑ์ (ข) ผ่านการพิพากษาจากศาลว่ามีการกระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราหรือคดีอื่น ๆ เช่น ฆาตกรรมหรือทำร้ายร่างกายแล้ว (ค) มีพฤติกรรมแห่งคดีเข้ากับนิยามของการข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่องได้แก่ เคยมีประวัติของพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อตั้งแต่ 2 รายขึ้นไป และพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อแต่ละรายต้องมีช่วงระยะเวลาเว้นกระทำผิดต่อเหยื่อแต่ละราย (ง) ผู้ต้องขังมีอายุไม่เกิน 60 ปี และไม่มีคามผิดปกติในกระบวนการรู้คิด หรือความบกพร่องด้านความจำ โดยผ่านการคัดกรองเบื้องต้นจากเจ้าหน้าที่ของเรือนจำ (จ) สามารถให้ข้อมูลผ่านการสื่อสารพูดคุยกับผู้วิจัยได้ (ฉ) มีความยินยอมให้ข้อมูลและเข้าร่วมโครงการวิจัย เข้าถึงโดยผ่านคำอนุญาตของเรือนจำและมีความยินยอมของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

4.1.2 ผู้ที่มีประสบการณ์ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ที่ต้องซึ่งที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 6 คน มีเกณฑ์คัดเข้าคือ (ก) เป็นบุคคลที่ผู้ต้องซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องหรือเกี่ยวข้องโดยหน้าที่การงาน เช่น ญาติ เพื่อน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น (ข) สามารถให้ข้อมูลผ่านการสื่อสารพูดคุยกับผู้วิจัยได้ (ค) มีความยินยอมให้ข้อมูลและเข้าร่วมโครงการวิจัย การเข้าถึงในกรณีที่เป็ญาติหรือเพื่อนจะขอความยินยอมจากผู้ต้องซึ่งและตัวผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ส่วนกรณีบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้อง ขอความยินยอมจากบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้อง และผู้บังคับบัญชา ทั้งนี้ในการวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถติดต่อญาติของผู้ต้องซึ่งได้ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้ง 6 คน จึงเป็นบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ได้แก่ นักจิตวิทยา อัยการ ผู้พิพากษา พนักงานสอบสวน และนักสังคมสงเคราะห์

4.1.3 ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่อง จำนวน 15 ราย มีเกณฑ์คัดเข้าคือ (ก) เป็นบุคลากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับผู้ต้องซึ่งที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา (ข) มีความยินยอมให้ข้อมูลและเข้าร่วมโครงการวิจัย เข้าถึงโดยใช้เทคนิค Snowball ในการค้นหาผู้ให้ข้อมูลเริ่มต้นจากคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นจึงดำเนินการติดต่อเพื่อขอสัมภาษณ์เชิงลึกในประเด็นที่กำหนดไว้

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (Research instruments)

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่ประกอบด้วยข้อคำถามสองส่วน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทางชีวิตของผู้กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ปัจจัยเสี่ยง และแนวทางป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่อง โดยเนื้อหาแบบสัมภาษณ์มีความแตกต่างกันไปตามกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา ทั้งนี้เค้าโครงวิจัย แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง แบบแสดงข้อมูลการวิจัยของโครงการวิจัย และแบบแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบันชุดที่ 2 สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยรับการพิจารณาทบทวนแบบเต็มขั้นตอน และเมื่อได้รับอนุมัติแล้ว จึงดำเนินการศึกษาวิจัย

4.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data collection)

4.3.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอเข้าสัมภาษณ์เชิงลึกต่อผู้บังคับบัญชาหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และประสานงานกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เมื่อได้วันที่กำหนดแล้ว จึงลงเก็บข้อมูลที่หน่วยงาน

4.3.2 ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญแต่ละคน โดยกรณีผู้ต้องซึ่งฯ ได้สัมภาษณ์ผ่านห้องเยี่ยมญาติ เนื่องจากอยู่ในช่วงแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา ส่วนผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มอื่นทำการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบพบหน้าและแบบออนไลน์ตามความต้องการของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล (Data analysis)

เมื่อเก็บข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ได้ตามวัตถุประสงค์ครบถ้วนแล้ว จึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามขั้นตอนดังนี้

4.4.1 ถอดเทปแบบคำต่อคำโดยผู้วิจัย นำไฟล์ข้อมูลเข้าสู่โปรแกรมช่วยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ATLAS.ti 22 เพื่อจัดระเบียบข้อมูล

4.4.2 ทำการวิเคราะห์แก่นสาระ (Thematic analysis) โดยเริ่มจากการวิเคราะห์คำอ้างอิง (Quotation) และสะท้อนความคิด (Reflexive thinking) เพื่อกำหนดรหัสจากข้อมูล จากนั้นจึงหาคำหลัก และจัดกลุ่มรหัสเพื่อสรุปแก่นสาระ

4.4.3 ทำการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Data triangulation) โดยพิจารณาลักษณะร่วมของข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งสามแหล่งเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงที่รวบรวมได้ สรุปผล และนำเสนอ

5. ผลการวิจัย (Results)

จากการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ผู้วิจัยได้สรุปคุณลักษณะของพฤติกรรมและวิถีชีวิตจากผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเราทั้ง 3 ราย ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมและวิถีชีวิตของกรณีศึกษา

คุณลักษณะและวิถีชีวิต	กรณีที่ 1	กรณีที่ 2	กรณีที่ 3
อายุ (ปี)	58	29	39
จำนวนครั้งที่ถูกจับกุม	2	2	2
ประวัติถูกทารุณกรรมทางร่างกาย	—	●	—
ครอบครัวแตกแยก เลิกร้างกัน	—	●	●
ครอบครัวปล่อยปละละเลย	●	●	●
หลุดออกจากระบบการศึกษา	●	●	●
ประกอบอาชีพไม่เป็นกิจจะลักษณะ	—	●	●
มีความยากลำบากด้านความสัมพันธ์	●	●	●
คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสียหาย	—	●	●
ประวัติการใช้สารเสพติด	—	●	—
ใช้สื่อลามกเพื่อกระตุ้นตนเอง	—	●	—
ประเภทของนักข่มขืน	Compensatory	Compensatory	Compensatory
ประเภทการข่มขืน	Acquaintance rape	Acquaintance rape	Acquaintance rape
การเข้าถึงหรือกระทำต่อเหยื่อ	Grooming	Grooming	Grooming
เพศและช่วงอายุของเหยื่อ	เด็กหญิง/วัยรุ่นหญิง	เด็กชาย/วัยรุ่นชาย	เด็กหญิง/วัยรุ่นหญิง

ตารางที่ 1 ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเราทั้ง 3 ราย พบว่าทั้งสามรายมีลักษณะคล้ายคลึงกันหลายประการ เช่น เป็นผู้ที่ใช้การข่มขืนเพื่อชดเชยความรู้สึก (Compensatory rapist) ซึ่งเป็นผู้ที่ใช้การข่มขืนเพื่อชดเชยหรือเสริมความมั่นคงทางจิตใจ โดยข้อมูลทางวิชาการ (Miller, 2012) กล่าวว่าผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ค่อนข้างเฉยชา แยกตัว และไม่ชอบเข้าสังคม มีแนวโน้มใช้ความรุนแรงน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ แต่อาจแสดงความโกรธเกรี้ยวหากความพยายามถูกต่อต้านอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการปฏิบัติทำให้รู้สึกอับอาย ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลด้านวิถีชีวิตที่พบว่าทั้งสามมีความยากลำบากด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และในกรณีที่ 1 ที่ใช้ความรุนแรงทำร้ายร่างกายผู้เสียหายเพราะรับรู้ว่าคุณเสียหายนอกใจตน ส่วนประเภทของการข่มขืนพบว่าทั้งสามกรณีเป็นการกระทำผิดต่อผู้เสียหายที่มีความสัมพันธ์ ซึ่งผู้ต้องขังอ้างว่าเป็นแฟน และผู้เสียหายหรือเหยื่อของการกระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเด็กหรือวัยรุ่น ส่วนวิธีเข้าถึงเหยื่อผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้การล่อลวงในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การให้เงิน ขนม ของเล่นหรือสิ่งจูงใจเพื่อสร้างความไว้วางใจ ในบางกรณีผู้กระทำผิดอ้างว่าเป็นคุรูกกับเด็กโดยความยินยอมจากผู้ปกครองของเด็ก แต่ถูกดำเนินคดีในภายหลังเพราะความขัดแย้งกับครอบครัวฝ่ายหญิงหรือฝ่ายหญิงตีตัวออกห่างนำไปสู่การใช้ความรุนแรงทางเพศและทางกาย

จากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์เรื่องเล่าจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งสามแหล่ง ได้แก่ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา 3 ราย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังที่กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา 6 ราย และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการกระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา 15 ราย สรุปเป็นแก่นสาระ ดังนี้

ตารางที่ 2 แก่นสาระเกี่ยวกับวิถีชีวิตของผู้กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

แก่นสาระ	คำอ้างอิง
1. การเผชิญกับเหตุการณ์อันเลวร้ายในวัยเด็ก (ซึ่งประกอบด้วยแก่นสาระย่อยอีก 3 ด้าน ได้แก่ การตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงหรือถูกทารุณกรรม การอยู่ในเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว และครอบครัวที่มีวิธีการเลี้ยงดูไม่เหมาะสม)	<p>“ผมถูกพ่อเลี้ยงตีเวลาเมาบอย ๆ แหละครับ บางทีก็ใช้ไม้ตีที่หัว ตอนนั้นผมทนไม่ได้เลยหนีไปนอนในป่า” (ผู้ต้องขังคนที่ 2)</p> <p>“ผู้กระทำผิดทางเพศในคดีที่ต่อเนื่องเนี่ย ก็คือโดยส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องการเลี้ยงเด็กในวัยเด็กเท่าไร บางส่วนมาจากครอบครัวที่ Neglect หรือบางส่วนก็คือในวัยเด็กก็มีประสบการณ์ที่เหมือนกับถูก Abuse มาก่อนอะไรอย่างนี้ แล้วก็โตขึ้นมากลายเป็น Abuser ก็มี” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 7)</p> <p>“คนส่วนใหญ่ที่กระทำความผิด มักจะขาดความอบอุ่นในครอบครัวและก็เติบโตมาโดยไม่ได้เห็นภาพของความรักความอบอุ่นแบบสมบูรณ์ มันเหมือนไม่มี Role Model ในทางที่ถูกต้องในชีวิตของเขาเนอะ เขาเลยไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรเพื่อแสดงออกในด้านพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมกับเพศตรงข้าม เขาก็ใช้วิธีการที่ไม่เหมาะสม กดขี่เอา บังคับเอา มันก็เลยเป็นการล่อลวงเมิตทางเพศบุคคลอื่นไป” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 9)</p>
2. การหลุดออกจากระบบการศึกษา	<p>“ผมเรียนถึง ป.4 ก็ออกครับ ตอนนั้นที่บ้านจนมาก” (ผู้ต้องขังคนที่ 1)</p> <p>“นักข่มขืนส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางเศรษฐกิจต่ำหรือแม่กระทั่งมาจากพวกชนกลุ่มน้อย พวก minority ซึ่งอพยพเข้ามาอยู่ประเทศเขา” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1)</p> <p>“ก็จะมีแตกต่างหลากหลาย แต่โดยหลัก คนที่เป็นคนกระทำผิด ซึ่งไม่แตกต่างจากคนกระทำผิดโดยส่วนใหญ่ของประเทศไทยก็คือฐานะ การศึกษา โอกาสในชีวิตเนี่ยจะดูไม่ค่อยดีเนอะ” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5)</p>
3. ข้อจำกัดด้านทางเลือกในการประกอบอาชีพ	<p>“หลังออกจากบ้านลุง ก็ทำงานเร่ร่อนไปเรื่อย ตามรถคณะงานวัดไปต่างจังหวัด กินนอนกับเขา” (ผู้ต้องขังคนที่ 2)</p> <p>“เราจะพบว่าเขาก็จะถูกเลี้ยงดูไม่เหมาะสม ถูกกระทำรุนแรงบ้างทางกาย ทางใจ หรือทางเพศอะไรแบบนี้แล้วก็ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่งจนกระทั่งสบโอกาสบางอย่างก็กระทำผิด” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5)</p> <p>“ในช่วงที่ไม่มีงานทำ ก็มักจะผันตนเองไปเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายย่อยในชุมชน และได้เงิน จากการทำงานสีเทาหรืองานที่เสี่ยงต่อการกระทำผิดกฎหมาย เช่น ฝ่าหรือดูต้นทางบ่อนการพนัน ฝ่าโต๊ะ สนุกเกอร์ ฝ่าวงตีโก๋ชน เป็นต้น” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 13)</p>
4. ปัญหาการสร้างสัมพันธภาพทางสังคม	<p>“เขามีปัญหาเกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์ปกติกับเพศตรงข้าม พุดง่าย ๆ คือเขาไม่ผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคม เนื่องจากเขามาจากครอบครัวที่ไม่ได้สนใจหรือใช้ความรุนแรง ครอบครัวที่ขาดการ Socialization สิ่งที่ดี พุดง่าย ๆ เหมือนกับคนสมัยยุคหินนะ อายากจะได้เมียก็เอาค้อนกระบองไปตีแล้วลากไป มองว่าเขาขาดกระบวนการพวกนี้ พอเขาขาดกระบวนการพวกนี้แต่เขายังมีความต้องการทางเพศอยู่เหมือนคนทั่วไป เพราะฉะนั้นเขาจะไม่เรียนรู้การสร้างความสัมพันธ์ เช่น การไปจับผู้หญิงอะไรแบบนี้พอมีความต้องการทางเพศก็ไประบายเลยโดยการข่มขืน” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1)</p> <p>“..กลุ่มคนที่ไปลวนลามเด็กอาจไม่ได้เป็น Pedophilia ก็ได้ หมายความว่ายังงี้ คือเขาอาจจะไม่ได้ถูกกระตุ้นอารมณ์ทางเพศจากตัวเด็กเอง แต่ว่าเขาอาจจะจะเป็นกลุ่มคนที่สามารถ</p>

ตารางที่ 2 (ต่อ)

แก่นสาระ	คำอ้างอิง
4. ปัญหาการสร้างสัมพันธ์ทางสังคม (ต่อ)	มี Sexual arousal ได้กับผู้ใหญ่เหมือน ๆ กัน คนวัยเดียวกัน เพียงแต่เรามี Social skill ที่แย่ เราไม่รู้วิธีการเข้าหาคนวัยเดียวกัน ไม่รู้วิธีการสานสัมพันธ์กับกลุ่มคนวัยเดียวกับเรา เขาเลยมาระบายอารมณ์กับเด็กซึ่งเป็นกลุ่มคนที่เปราะบาง (Vulnerable population) ที่เขาล่องลอยได้ง่ายกว่า พุดง่าย ๆ คือ เราไม่ได้ใคร่เด็กแต่เราลวนลามเด็กเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศ...” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 7)
5. การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นผลลัพธ์จากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม (ซึ่งเป็นอิทธิพลจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ได้แก่ ประสบการณ์ทางเพศในครอบครัว การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมข่มขืน การเข้าถึงสื่อลามกได้ง่าย และวัฒนธรรมการข่มขืน)	<p>“เขาอาจจะอยู่ในครอบครัวที่มองว่าการล่วงละเมิดทางเพศ หรือข่มขืนกระทำชำเรา อาจจะไม่ใช่อะไรใหญ่ หมายถึงว่าอาจจะมองว่า ก็เห็นทำกันอยู่” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 10)</p> <p>“เป็นการ Learning แท้ ๆ เลย จนถึงวันหนึ่งที่คุณมี Peer group ที่มีทัศนคติแบบเดียวกับคุณ และคุณเข้าได้กับ Peer group นั้น แล้วเขาส่งเสริมทัศนคติเรื่องนี้ มันก็กลายเป็น Differentials association ในที่สุด แล้วกลุ่มนั้นก็ตั้งอะไรคะ ก็สร้าง Subculture ของตัวเอง ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็รู้ว่าข่มขืนผิดกฎหมาย” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4)</p> <p>“คือว่าเดี๋ยวนี้นั้นมี Hang out ค่ะ สัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์มา เขามีกลุ่มลับของเขาก็คือ Hang out ของเขา อันนี้มีแนวโน้มเยอะ ซึ่งก็พบว่ามันเป็นการสร้าง Norm สร้าง Culture ที่มีการ Experiment ในเรื่องของเพศ แล้วก็พอ weak ปู่ปอกินเหล้า-ใช้สารเสพติดปุ๊บ มันก็เสี่ยงต่อการไปละเมิดทางเพศสูง...” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 14)</p> <p>“พวกเด็กเร่ร่อนที่ออกมาริมถนนกัน เมื่อเริ่มโตเป็นวัยรุ่น เขามีทั้งผู้ชายทั้งผู้หญิง เขาก็จะมีวัฒนธรรมรองของเขาก็คือว่า ผู้หญิงนะคือสมบัติของแก๊งค์เพราะเงินผู้หญิงที่อยู่ในกลุ่มต้องไปให้ผู้ชายในกลุ่มนอน ก็คือเหมือนกับข่มขืนนะ ตั้งผู้หญิงเป็นสมบัติส่วนกลางของแก๊งค์ เป็นวัฒนธรรมของเด็กเร่ร่อน แล้วปัญหาเด็กเร่ร่อนของไทยตอนนี้คือเด็กเร่ร่อนต่างชาติ” (ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1)</p>

6. การอภิปรายผล

แก่นสาระที่ 1 การเผชิญกับเหตุการณ์อันเลวร้ายในวัยเด็กได้สะท้อนจากวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมทางสังคมของผู้ต้องขังที่การเผชิญกับเหตุการณ์เลวร้ายหรือไม่พึงประสงค์ในวัยเด็ก ซึ่งจัดแบ่งได้เป็นแก่นสาระย่อย 3 ด้าน ได้แก่ (1) การตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงหรือถูกทารุณกรรม หมายถึง การที่เด็กมีประสบการณ์ในฐานะของเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำจากการทารุณกรรมทั้งทางร่างกาย อารมณ์จิตใจ ทางเพศ รวมทั้งการปล่อยปละละเลย ซึ่งอาจเกิดจากบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองหรือบุคคลที่ใกล้ชิด (2) การอยู่ในเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว หมายถึง การที่เด็กมีประสบการณ์ในฐานะประจักษ์พยานของความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว หรือบุคคลที่มีความสำคัญกับเด็ก และ (3) ครอบครัวที่มีวิธีการเลี้ยงดูไม่เหมาะสม หมายถึง การที่เด็กอยู่ในการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เป็นคุณ ไม่สอดคล้องกับพัฒนาการ หรือค่านิยมของสังคม เช่น การไม่กำกับควบคุมพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การตามใจ การไม่ดูแลเอาใจใส่ เป็นต้น ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาหลายชิ้น เช่น อรัญญา ตัญญ์ศิริ และคณะ (2564) ที่พบว่าหนึ่งในปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางเพศของผู้ต้องขังคือ ประสบการณ์ความยากลำบากในวัยเด็ก (โดยเฉพาะการถูกละเลยทอดทิ้ง ไม่ได้รับการเอาใจใส่ และความรักจากพ่อแม่) โดยผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศซ้ำตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป มีปัจจัยด้านแนวโน้มโรคใคร่เด็ก และมีประสบการณ์ความยากลำบากในวัยเด็กสูงกว่าผู้ต้องขังกระทำผิดครั้งแรก สอดคล้องกับการวิจัยของ Eloir, Ducro & Nandirino (2020) ซึ่งได้ข้อสรุปเช่นเดียวกันว่าเหตุการณ์ทางลบ (Negative event)

เช่น การทารุณกรรมทางเพศ การทารุณกรรมทางร่างกาย การเป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์ความขัดแย้งหรือความรุนแรงระหว่างพ่อแม่ ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเริ่มแรกของชีวิตเป็นลักษณะที่พบได้ในระดับปานกลางถึงสูงในกลุ่มผู้กระทำความผิดทางเพศ ดังนั้นครอบครัวจึงมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตเริ่มแรกของเด็ก นอกจากนี้ยังเป็นไปในแนวทางเดียวกับทฤษฎีแบบบูรณาการของ Marshall และ Barbaree (Ward, Polaschek & Beech, 2006) ที่ชี้ให้เห็นว่าพัฒนาการของความเปราะบางที่เกิดขึ้นในวัยเด็กทั้งจากการถูกล่วงละเมิด หรือถูกทารุณกรรมจะส่งผลต่อความรู้สึกไวต่อเชื้อใจ รู้สึกไม่มั่นคงทางจิตใจ และมโนทัศน์ต่อตนเองในทางลบ ทำให้ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนกับผู้อื่นได้ ความสามารถในการปรับอารมณ์แย่ง นำไปสู่การก่อเกิดบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคมที่เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการกระทำความผิดทางเพศในที่สุด

แก่นสาระที่ 2 การหลุดออกจากระบบการศึกษาที่สะท้อนจากเรื่องเล่าทุกแหล่งข้อมูลพบว่าเกิดจากฐานะครอบครัวที่ยากจน ไม่ส่งเสริมด้านการศึกษา หรือขาดความรู้ถึงช่องทางการขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับสวัสดิการทางสังคม รวมทั้งเกิดจากตัวเด็กที่ขาดแรงจูงใจในการเรียน หรือไม่ตระหนักถึงความสำคัญในการเรียน นอกจากนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากการเป็นผู้ไร้สัญชาติ บุคคลต่างด้าว หรือแรงงานที่เป็นผู้หลบหนีเข้าเมืองแบบผิดกฎหมาย จึงไม่สามารถเข้าสู่ระบบการศึกษาภาคบังคับของรัฐได้ ทั้งนี้การหลุดออกจากระบบการศึกษาทำให้ขาดความสามารถทางอาชีพ สูญเสียโอกาสในการเข้าสู่อาชีพที่ใช้ความรู้ความสามารถกลายเป็นแรงงานคุณภาพต่ำ ในขณะที่ตัวเด็กยังทำให้ขาดโอกาสได้รับการปฏิสัมพันธ์และการขัดเกลาทางสังคม ส่งผลให้คุณภาพของคนลดลงทั้งด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ รวมทั้งทำให้เกิดการพัฒนาวิถีชีวิตที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม สอดคล้องกับการวิจัยที่ผ่านมา (จิระ เลาหบุตร, 2544; จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2550; ปรีทัศน์ วาทิกทินกร, 2549) ที่พบว่าผู้ต้องขังชายที่กระทำความผิดทางเพศส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำ (ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า) เช่นเดียวกับสมานา มุนินโท (2539) ที่พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดทางเพศส่วนใหญ่จบประถมศึกษาปีที่ 6 และไม่ได้เรียนต่อเพราะออกมาประกอบอาชีพ ทั้งนี้การวิจัยหลายแหล่งระบุว่าบุคคลที่บกพร่องในทักษะทางภาษาและการใช้เหตุผลจะเพิ่มความเป็นไปได้ต่อความล้มเหลวทางวิชาการและอาชีพ กล่าวคือบุคคลที่มีข้อจำกัดด้านความสามารถทางการอ่านและการเขียนมีแนวโน้มที่จะประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ การไม่ถูกจ้างงาน หรือการจ้างงานที่มีค่าจ้างต่ำ นอกจากนี้ยังประสบความยากลำบากในการควบคุมชีวิตตนเอง ขาดความเข้าใจสิทธิทางกฎหมายของตน ขาดความภาคภูมิใจในตนเอง ขาดความเป็นผู้นำ และมีความเสี่ยงต่อการใช้ความรุนแรงทางเพศในท้ายที่สุด (Dolezal & Jovanovic, 2020; Pennsylvania Coalition Against Rape, 2022)

แก่นสาระที่ 3 ข้อจำกัดด้านทางเลือกในการประกอบอาชีพ วิถีชีวิตในด้านนี้แสดงให้เห็นข้อจำกัดเกี่ยวกับทางเลือกในการประกอบอาชีพของผู้กระทำความผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบอาชีพไม่เป็นกิจจะลักษณะหรือไม่เป็นหลักแหล่ง สืบเนื่องจากการหลุดออกจากระบบการศึกษาจึงขาดโอกาสทางอาชีพ ทำให้ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพที่ใช้แรงงานมากกว่าใช้ทักษะหรือความรู้ และส่งผลต่อระดับรายได้ของบุคคล สอดคล้องกับ Krohn, Buchanan & Davis (2015) ที่กล่าวว่าวิถีชีวิตที่เคลื่อนผ่านระยะเวลาในแต่ละช่วงวัยทำให้เกิดการเปลี่ยนผ่านแบบฉับพลันหรือเปลี่ยนแปลงที่เล็กน้อย และการเปลี่ยนผ่านของวิถีชีวิตหนึ่งมักจะส่งผลต่ออีกวิถีชีวิตหนึ่ง และ van Den Berg, Bijleveld & Hendriks (2017) ผู้ศึกษาเยาวชนชาวดัตช์ที่กระทำความผิดทางเพศจำนวน 498 คน เกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญที่เป็นจุดเปลี่ยนชีวิต พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความยากลำบากในการเปลี่ยนผ่านวิถีชีวิต โดยเฉพาะด้านการจ้างงานซึ่งเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลดลงของการกระทำผิด แม้ว่าเยาวชนที่ขาดทักษะทางอาชีพและวุฒิการศึกษาพยายามเร่งตัวเองเข้าสู่ตลาดแรงงานก่อนวัยอันควร แต่อัตราการจ่ายค่าแรงตามเกณฑ์ขั้นต่ำของกฎหมายแรงงานทำให้นายจ้างรู้สึกว่าการจ้างงานไม่คุ้มค่า ทำให้การจ้างงานเยาวชนกลุ่มนี้ไม่ใช่ทางเลือกสำหรับตลาดแรงงาน นอกจากนี้การขาดทักษะทางสังคม และลักษณะเชิงลบอื่นของผู้กระทำความผิดทำให้สัญญาจ้างงานสิ้นสุดลงได้ง่าย ส่งผลให้แรงงานกลุ่มนี้กลับเข้ามาทำงานในระบบยากขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น จึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ Caruso (2015) ที่วิเคราะห์ข้อมูลจากภูมิภาคต่าง ๆ ของ เบลเยียม เยอรมัน อิตาลี และเนเธอร์แลนด์ พบว่าการว่างงานมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการข่มขืนกระทำชำเราโดยผลลัพธ์จะชัดเจนมากขึ้นเมื่อเทียบตัวแปรตามและการประมาณค่าโดยนับจำนวนของการข่มขืนและอัตราส่วน

การข่มขืนต่อประชากรหนึ่งแสนคน งานวิจัยนี้จึงเป็นการแสดงให้เห็นชัดเจนขึ้นว่าการประกอบอาชีพและเศรษฐกิจจะมีผลต่อการประกอบอาชีพอาชญากรรม

แก่นสาระที่ 4 ปัญหาการสร้างสัมพันธ์ภาพทางสังคม หรือการขาดสมรรถนะทางสังคมเป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเรา สอดคล้องกับทฤษฎี Ward and Siebert's pathways model (Faupel & Przybylski, 2017; Ward, et al., 2006) ที่กล่าวถึงความบกพร่องในการสร้างความผูกพันส่วนหนึ่งในสมมติฐานของการกระทำผิดทางเพศ โดยระบุว่าผู้กระทำผิดทางเพศที่มีความบกพร่องในการสร้างความผูกพันกับผู้อื่นจะมีความรู้สึกอ้างว้างเดียวดายอย่างรุนแรง กระหายการยอมรับ แสวงหาความมั่นคงทางจิตใจและมีแนวโน้มถ่ายโอนความต้องการความผูกพันและความต้องการทางเพศไปยังเด็ก นอกจากนี้ผู้กระทำผิดทางเพศมักจะมี ความหวาดกลัวการถูกปฏิเสธทางสังคม จึงถอยหนีจากความเสี่ยงที่ต้องเผชิญความผิดหวัง เมื่อมีปัญหาการสื่อสารและการปรับตัว ไม่เปิดใจและไม่สร้างความผูกพันทางอารมณ์กับผู้อื่นเหมือนกัน เมื่อประกอบรวมกับความคิดที่บิดเบือน ทำให้ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้เลือกกระทำผิดทางเพศต่อเด็ก สอดคล้องกับข้อค้นพบของ Pullman, Stephens & Seto (2016) ที่ระบุว่า การขาดสมรรถนะทางสังคมส่งผลให้บุคคลนั้นไร้ความสามารถในการสร้างและคงความสัมพันธ์ทางสังคมอย่างเหมาะสม และถูกใช้เป็นตัวแปรหนึ่งในแบบจำลองเพื่อระบุสาเหตุการกระทำผิดทางเพศ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ McKillop, Smallbone, Wortley & Andjic (2012) ที่พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศมีความผูกพันทางอารมณ์ที่ประปรายตั้งแต่วัยเด็กและดำเนินต่อเนื่องจนกลายเป็นคุณลักษณะคงที่ในวัยผู้ใหญ่ จนกลายเป็นปัจจัยที่สถานะเป็นได้ทั้งปัจจัยเสี่ยงหรือปัจจัยกระตุ้นให้เกิดการกระทำผิด นอกจากนี้โดยการไม่สามารถสร้างความผูกพันอันมั่นคงกับผู้อื่นได้ ส่งผลให้เกิดการพัฒนาแบบความผูกพันและการปฏิสัมพันธ์อย่างไม่เหมาะสมนำไปสู่การกระทำผิดทางเพศในที่สุด อย่างไรก็ตาม Loinaz, Sánchez & Vilella (2021) ได้ทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความผูกพันกับความรุนแรงทางเพศ พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศและผู้ใช้ความรุนแรงกับคู่วิถีมีรูปแบบความผูกพันที่ไม่แตกต่างกับประชากรทั่วไป ดังนั้นปัจจัยด้านสัมพันธ์ภาพทางสังคมหรือความผูกพันอาจผันแปรไปตามประเภทหรือคุณลักษณะเฉพาะของผู้กระทำผิดทางเพศ

แก่นสาระที่ 5 การข่มขืนกระทำชำเราเป็นผลลัพธ์จากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ในแก่นสาระนี้ได้สรุปว่าการข่มขืนกระทำชำเราจากการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมทางสังคมผ่านวิถีชีวิตที่สร้างความประหลาดทางบุคลิกภาพ และเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้เรียนรู้พฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเราจากหลายแหล่ง ได้แก่ (1) ประสบการณ์ทางเพศในครอบครัว (2) การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมข่มขืน (3) การเข้าถึงสื่อลามกได้ง่าย และ (4) วัฒนธรรมการข่มขืน สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Akers ที่ (Akers & Jennings, 2016) ให้ความสำคัญกับการปฏิสัมพันธ์ที่บุคคลนั้นมีต่อสิ่งอื่น เช่น เพื่อนบ้าน โบสถ์ ครูในโรงเรียน กฎหมาย และบุคคลผู้มีอำนาจ ตลอดจน “กลุ่มเสมือน” (Virtual groups) เช่น สื่อมวลชน อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น โดยเชื่อว่าการปฏิสัมพันธ์เหล่านี้ทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากบุคคลมีความสัมพันธ์กับเพื่อนหรือกลุ่มที่มีทัศนคติที่เอื้อต่อการฝ่าฝืนกฎหมาย และมีการพิสูจน์ทัศนคติและค่านิยมแบบอาชญากร สิ่งนี้จะทำให้บุคคลมีความเสี่ยงในการเข้าร่วมในอาชญากรรมหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพิ่มขึ้น เป็นไปในแนวทางเดียวกับงานวิจัยของดวงกมล จักรกระโทก (2561) ที่พบว่าสาเหตุปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราเกิดจากตัวผู้กระทำผิดที่ขาดความรัก ไม่ผูกพันกับครอบครัว ไม่ได้รับการขัดเกลากฎทางสังคมอย่างเหมาะสม และมีบิดาหรือบิดาเลี้ยงเป็นต้นแบบในการดื่มสุรา และยศเดช ศิลเตชะ (2551) ที่พบว่าสื่อลามกมีอิทธิพลต่อมายาคติทางเพศ และความก้าวร้าวทางเพศเป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิดในคดีทางเพศ นอกจากนี้ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเรา และทำให้สถิติอาชญากรรมในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน (Howitt, 2018) เช่น วัฒนธรรมแบบกลุ่มนิยมผู้คนจะแบ่งปันเป้าหมายร่วมกัน ความต้องการส่วนบุคคลจะถูกระงับ และความรู้สึกอายต่อชุมชนมีความเข้มข้นสูงกว่าวัฒนธรรมแบบปัจเจกนิยม รวมทั้งมีงานวิจัยที่สนับสนุนว่าความไม่เท่าเทียมทางเพศที่ให้อำนาจชายและสถานะสังคมไร้ระเบียบทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรามากขึ้น นอกจากนี้ Ellis มีสมมติฐานว่าการมีประสบการณ์สัมผัสกับสื่อลามกที่มีความรุนแรง (Violent pornography) จะเพิ่มความเป็นไปได้ในการใช้ความรุนแรงขณะข่มขืนกระทำชำเราต่อเหยื่อ

7. สรุป (Conclusion)

จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่าวิถีชีวิตที่ผ่านเหตุการณ์อันเลวร้ายในวัยเด็ก การหลุดออกจากระบบการศึกษา การเผชิญกับข้อจำกัดในการประกอบอาชีพ ปัญหาการสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม และผลลัพธ์จากการเรียนรู้ทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเรา ทำให้เกิดการสะสมปัจจัยเสี่ยงจากเหตุการณ์ในแต่ละช่วงวัยจนเกิดความเปราะบางเชิงบุคลิกภาพ เมื่อสัมผัสปัจจัยกระตุ้น (เช่น การมีเมมาสุราหรือยาเสพติด การมีโอกาสน้ำที่เอื้ออำนวย) จึงเกิดการควมรวมปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยกระตุ้นนำไปสู่การเริ่มต้นกระทำผิด สอดคล้องแนวคิดของกับ Blokland and Nieuwbeerta (2010) ที่กล่าวว่าวิถีชีวิตของแต่ละบุคคลจะสะสมปัจจัยเสี่ยงจากบริบทของชีวิตทางสังคมไปเรื่อย ๆ ยิ่งสะสมปัจจัยเสี่ยงมากขึ้นเพียงใด ก็ยิ่งมีโอกาสเกิดการกระทำผิดมากขึ้น และการศึกษาของ Huang, Shen & Tung (2022) พบว่าประเภทของการเริ่มต้นประกอบอาชญากรรมมีผลต่อการเข้าสู่วิถีชีวิตอาชญากรรมอาชีพในภายหลัง โดยกลุ่มที่เริ่มต้นกระทำผิดทางเพศเป็นอาชญากรรมครั้งแรกมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดทางเพศอย่างต่อเนื่องเป็นสัดส่วนที่สูงกว่าผู้ที่เริ่มต้นประกอบอาชญากรรมประเภทอื่น ๆ ส่วนความต่อเนื่องในการกระทำผิดเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้หรือประสบการณ์จากการกระทำผิด เมื่อได้ลงมือกระทำผิดแล้วผู้กระทำผิดจะเกิดความชำนาญในการหลบเลี่ยง หรือหลบหนีการถูกจับกุม หรือข่มขู่เหยื่อ ทำให้เกิดความมั่นใจที่ไม่ถูกดำเนินคดีตั้งแต่ครั้งแรกที่ลงมือ ประกอบกับผลของการข่มขืนกระทำชำเราลดแรงขับเคลื่อนทางเพศลง และตอบสนองความต้องการทางจิตใจในลักษณะต่าง ๆ เช่น การปลดปล่อยความรู้สึกทางลบ การแก้แค้นเหยื่อหรือการชดเชยปมดึกดำบรรพ์ การได้แสดงอำนาจ ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุขหรือความพึงพอใจในฐานะแรงเสริมจากการข่มขืนกระทำชำเรา โดย Hanson and Morton-Bourgon (2005) พบว่าตัวแปรสำคัญในการพยากรณ์การกระทำผิดซ้ำในคดีทางเพศคือความสนใจทางเพศที่ผิดปกติและบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม ดังนั้นหากผู้กระทำผิดต่อเนื่องในคดีข่มขืนกระทำชำเราจะมีสองปัจจัยเสี่ยงเป็นคุณลักษณะภายใน ย่อมทำให้โอกาสเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำสูงขึ้น

8. ข้อเสนอแนะ (Recommendation)

การป้องกันพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่อง จากข้อค้นพบในการวิจัยนี้ ภายใต้กรอบทฤษฎีอาชญาวิทยาเส้นทางชีวิต จำเป็นต้องเริ่มจากการลดปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ ที่นำไปสู่การกระทำผิด ได้แก่ (1) การลดปัจจัยเสี่ยงจากสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัว ทั้งการรณรงค์ให้ความรู้แก่ครอบครัว การอบรมทักษะผู้ปกครอง เป็นต้น (2) การสร้างและทำให้เด็กอยู่ในระบบการศึกษาที่ปลอดภัย หมายถึงการสร้างระบบที่เข้มแข็งในการดึงดูดเด็กไว้ในระบบการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะทางวิชาการ อาชีพ และชีวิต (3) การสร้างระบบป้องกันปัญหาสุขภาพจิตและความผิดปกติทางบุคลิกภาพ โดยการดำเนินนโยบายด้านสุขภาพจิตเชิงรุกในการค้นหา คัดกรอง และช่วยให้กลุ่มเสี่ยงที่มีความเปราะบางทางสุขภาพจิตและบุคลิกภาพเข้าสู่ระบบการดูแลสุขภาพจิต รวมทั้งการรณรงค์ทางสังคมลดการตีตราผู้รับบริการด้านสุขภาพจิต และสร้างช่องทางการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพจิตที่หลากหลายและทั่วถึง (4) การสร้างความตระหนักทางสังคมเพื่อลดความเสี่ยงต่อการกระทำผิดและการตกเป็นเหยื่อ โดยอาศัยการรณรงค์ทางสังคมให้มีความรู้และความเชื่อที่ถูกต้องเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดทางเพศ เช่น ความเคารพในสิทธิส่วนบุคคล การสร้างค่านิยมไม่อดทนต่อการคุกคามทางเพศ การสร้างและปลูกฝังวัฒนธรรมแห่งการเคารพกฎหมาย รวมทั้งการรณรงค์สื่อสร้างสรรค์ การควบคุมสื่อลามกที่มีเนื้อหาอันตราย และ (5) การเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการยุติธรรม โดยประสานความร่วมมือด้านข้อมูลของผู้กระทำผิดโดยส่งต่ออย่างเป็นระบบและรวดเร็ว รวมทั้งการสร้างระบบ กฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับที่เอื้อต่อการทำงานของเจ้าหน้าที่ในการกำกับติดตามแก้ไขผู้กระทำผิด การเผยแพร่ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับช่องทางและแนวปฏิบัติสำหรับบุคคลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และการสร้างทัศนคติที่เหมาะสมในการปฏิบัติงานกับเหยื่ออาชญากรรมทางเพศแก่บุคลากรในกระบวนการยุติธรรม เป็นต้น

9. กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgement)

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการทำกิจกรรมส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัยและนวัตกรรมจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ

10. เอกสารอ้างอิง (References)

ภาษาไทย

- จิระ เลหาบุตร. (2544). *ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศของผู้ต้องขังชายในเรือนจำบางขวาง : ศึกษาเฉพาะกรณี ความผิดการข่มขืนกระทำชำเรา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติ) มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.
- จุฑารัตน์ เอื้ออานวย. (2550). *ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงกมล จักกระโทก. (2561). *สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ปรีทัศน์ วาतिकินกร. (2549). *ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะทางสุขภาพจิตกับลักษณะการกระทำผิดทางเพศของนักโทษชาย เด็ดขาดในเรือนจำกลางคลองเปรม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติ) มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.
- ยศเดช ศีลเดช. (2551). *ความสัมพันธ์ของสื่อลามกกับการกระทำผิดทางเพศของผู้กระทำผิดชายในเรือนจำกลางนครปฐม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติ) มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.
- สุนาม นูนิโท. (2539). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชนในจังหวัดสงขลา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2561). *การสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้สูงอายุ [รายงานการวิจัย]*. กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- อรัญญา ต้อยคัมภีร์, ชัดติยา รัตนดิลก, นิรนาท แสนสา, จินตนา สิงขรอาจ, กุลวดี ทองไพบูลย์, สวรรินทร์ รื่นเรือง, ณธรา ลีดิธราดล, และภวิษฐ์ ทวีงาม. (2564). *รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์โครงการนำร่องเพื่อพัฒนามาตรฐานเรือนจำและโปรแกรมบำบัดแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดทางเพศเพื่อลดการกระทำผิดซ้ำ [รายงานการวิจัย]*. สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- อณณพ ชูบำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด. (2538). *ว่าด้วยเหยื่ออาชญากรรม*. นครปฐม : โรงพิมพ์สถาบันพัฒนาสาธารณสุขอาเซียน.

ภาษาอังกฤษ

- Akers, R. L. & Jennings, W. G. (2016). Social learning theory. In Piquero, A. R. (Ed.), *The handbook of criminological theory*. West Sussex : John Wiley & Sons.
- Borgeson, K. & Kuehnle, K. (2012). *Introduction : Why study serial crime?* In K. K. Borgeson, K. (Ed.), *Serial offenders: Theory and practice*. (pp. 1-15). MA: Jones & Bartlett learning.
- Blokland, A. A. J. & Nieuwbeerta, P. (2010). Life course criminology. In Knepper, P. & Shoham, S. G. (Ed.), *International Handbook of Criminology*. FL : CRC Press.
- Boyd, C. R. (2011). *The impacts of sexual assault on women*. Victoria, Australia : Australian Institute of Family Studies.
- Carlsson, C. & Sarnecki, J. (2016). *An Introduction to Life-Course Criminology*. London : SAGE.

- Caruso, R. (2015). *What is the relationship between unemployment and rape?*. Retrieved from https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2607380
- Center for Criminology & Public Policy Research. (2003). *2003 Annual Report to the Florida Department of Education: Juvenile Justice Educational Enhancement Program*. Retrieved from <http://criminology.fsu.edu/wp-content/uploads/FINAL-2003-2004-Annual-Report.pdf>
- Dolezal, D. & Jovanovic, E. (2020). Identifying Criminal Career Patterns of Sex Offenders. In Palermo, S. & Dumache, R. (Ed.), *Criminology and Post-Mortem Studies - Analyzing Criminal Behaviour and Making Medical Decisions*. Retrieved from <http://doi:10.5772/intechopen.93972>
- Eloir, J., Ducro, C. & Nandrino, J. L. (2020). Determining sexual offender profiles from life trajectories. *Sexual abuse*, 32(5), 521-542.
- Faupel, S. & Przybylski, R. (2017). Chapter 2: Etiology of adult sexual offending. In U.S. Department of Justice & Office of Justice Programs (Eds.), *Sex Offender Management Assessment and Planning Initiative*. Retrieved from https://smart.ojp.gov/sites/g/files/xyckuh231/files/media/document/somapi_full_report.pdf
- Hanson, R. K. & Morton-Bourgon, K. E. (2005). The Characteristics of Persistent Sexual Offenders: A Meta-Analysis of Recidivism Studies. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 73(6), 1154-1163.
- Howitt, D. (2018). *Introduction to forensic and criminal psychology*. NY : Pearson Education.
- Huang, C., Shen, S. A. & Tung, T. H. (2022). Onset Crime Typology of Sexual Offenders and Their Differences on Specialization and Risk Factors. *Frontiers in Psychology*, 13, 1-10.
- Jenkins, A. & Petherick, W. (2013). Serial Rape. In Petherick, W. (Ed.), *Profiling and Serial Crime: Theoretical and Practical Issues*. MA: Elsevier.
- Krohn, M. D., Buchanan, M. & Davis, A. (2015). Life Course Criminology. In Wright, J. (Ed.), *International Encyclopedia of the Social and Behavioral Sciences*. MA: Elsevier.
- Levenson, J. S., Brannon, Y. N., Fortney, T. & Baker, J. (2007). Public perceptions about sex offenders and community protection policies. *Analyses of Social Issues and Public Policy*, 7(1), 137-161.
- Loinaz, I., Sánchez, L. M. & Vilella, A. (2021). Understanding empathy, self-esteem, and adult attachment in sexual offenders and partner-violent men. *Journal of interpersonal violence*, 36(5-6), 2050-2073.
- McGee, T. R. & Farrington, D. P. (2016). Developmental and life course theories of crime. In Piquero, A. R. (Ed.), *The handbook of criminological theory*. West Sussex : John Wiley & Sons.
- McKillop, N., Smallbone, S., Wortley, R. & Andjic, I. (2012). Offenders' attachment and sexual abuse onset: A test of theoretical propositions. *Sexual abuse*, 24(6), 591-610.
- Miller, L. (2012). *Criminal psychology: nature, nurture, culture: a textbook and practical reference guide for students and working professionals in the fields of law enforcement, criminal justice, mental health, and forensic psychology*. Illinois : Charles C Thomas.
- Pennsylvania Coalition Against Rape. (2022). *How does literacy relate to sexual violence?*. Retrieved from <https://pcar.org/literacy-and-sexual-violence>

- Pullman, L. E., Stephens, S. & Seto, M. C. (2016). A Motivation-Facilitation Model of Adult Male Sexual Offending. In Cuevas, A. C. & Rennison, C. M. (Eds.), *The Wiley handbook on the psychology of violence*. West Sussex : John Wiley & Sons.
- van Den Berg, C., Bijleveld, C. & Hendriks, J. (2017). The juvenile sex offender : Criminal careers and life events. *Sexual Abuse*, 29(1), 81-101.
- Ward, T., Polaschek, D. L. L. & Beech, A. R. (2006). *Theories of sexual offending*. NJ : John Wiley & Sons.